

Друга велика заповідь

Ісусу Христу поставили запитання: *“Учителю, котра заповідь найбільша в Законі? Він же промовив йому: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе”. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять (Матв. 22:36–40).*

Важко сказати щось нове про ці першочергові заповіді. Ще важче сказати про це коротко. Але тим цікавіше розвивати власне розуміння того, що є таким важливим. І краще робити це в тому сенсі, в якому це слово розуміння пояснюється в *Путівнику по Писаннях: “одержати знання про щось або збагнути значення якоїсь істини, включаючи її застосування у житті”* (ПП, “Розуміння”). Тому що практичне застосування в житті євангельських істин є як способом отримання свідчення про їхню істинність (Іван 7:17), так і засобом досягнення цілей, для яких вони дані нам—повного навернення серця і повернення до нашого Творця.

Спаситель не лише залишив нам цю заповідь: *“Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!”* (Іван 13:34). Він показав досконалий приклад як своїм життям, так і смертю: *“Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх”* (Іван 15:13). Те, що нам даний досконалий приклад, не означає, що він недосяжний. Просування до цієї досконалості рідко здійснюється шляхом самовідданих значних вчинків, а набагато частіше внаслідок маленьких постійних кроків. Від кожного з нас не вимагається бути розпіятими на хресті, але вимагається день у день виявляти свою ширю любов до оточуючих. Тому що таких можливостей навколо набагато більше, ніж гефсиманій і голгоф.

Недотримання саме цих заповідей привело світ у той стан розбрату, в якому ми його бачимо. Але яка саме наша роль у тому, що відбувається навкруги? Наша персональна відповідальність починається з нас самих. Перш за все з того, щоб привести в порядок власне життя—у стосунках з Богом, з самими собою, з іншими людьми.

Правильне ставлення до інших починається з правильного судження. Шукати недоліки в інших легко—ідеальних людей немає. І тим більше ми схильні помічати саме ті недоліки, з якими знайомі самі (інакше б ми їх не розпізнали). Тому, часто засуджуючи оточуючих, ми звинувачуємо себе в тому ж самому (див. Рим. 2:1). Авторству Шекспіра приписують такі рядки: *“Гріхи судити інших ви так старанно рветесь. Почніть зі своїх й до чужих не доберетесь”*. І якщо вже зовсім не можемо сказати щось добре—краще промовчати.

Але як бути, коли ми, незважаючи на наше знання і бажання, все ж не ставимося до декого з оточуючих так, як хотілося б? К. С. Льюїс дав мудру пораду: *“... Не витрачайте часу, роздумуючи над тим, чи любите ви ближнього; поведіться так, як якби ви його любили. Поводячи себе по відношенню до людини так, як якби ми її любили, ми поступово починаємо любити її”* (К. С. Льюїс “Просто християнство”).

Слово “любити”—дієслово. Тобто прояв любові виражається дією. Ісус не лише підкреслив значимість другої заповіді, показавши, що її виконання є критерієм, спроможним визначити наше місце в майбутньому. Він навів приклад, як саме її виконувати: *“... Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване*

**Старійшина
Ковальов**

вам від закладин світу. Бо Я голодував був— і ви нагодували Мене, прагнув—і ви напоїли Мене, мандрівником Я був—і Мене прийняли ви. ... Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили” (Мат. 25:34–40; Мос. 2:17). Тому можна без перебільшення сказати, що не лише наше спасіння, але й наше щастя залежить від того, як ми ставимося до інших людей: “Існує закон, нескасовно встановлений в небесах до заснування цього світу, на якому ґрунтуються всі благословення—І коли ми отримуємо якесь благословення від Бога, то це завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується” (УЗ 130:20–21; 1 Кор. 13:1–3).

Досить легко бути правильним у ті моменти, коли ми себе контролюємо і все навколо прекрасно. Але наш справжній рівень розвитку краще оцінювати в критичних ситуаціях—коли

нам важко, коли ми розгублені чи подразнені... І якщо незважаючи ні на що, ми все більше знаходимо в собі зростання якостей, які характеризують милосердя, яке “довго терпить, і є добрим, і не заздирить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не дратується, не думає злого, і не втішається беззаконням, але втішається істиною, зносить усе, вірить усьому, надіється на все, витерпить все” (Морон. 7:45), то можна вважати, що ми насправді наближаємося до стандарту, встановленому Спасителем.

Бог не дає жодної заповіді, не приготувавши шляху для її виконання. Особливо для такої важливої. Тому якщо зі щирим серцем і зі справжнім наміром ми будемо просити допомоги в Нього у пом’якшенні нашого серця і в можливостях розвивати свою любов до ближніх (див. Морон. 7:48), то неодмінно отримаємо і те, і інше. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Навчання в Київському Українському колі

Анжела Шкварко

Київський Український кіл, Печерський приход

У кінці лютого 2015 року в Київському Українському колі було проведено навчання провідників Товариства допомоги приходів колу, на якому прозвучали мудрі і м’які настанови від нашого Небесного Батька, дані через провідників священства і президентство Товариства допомоги колу. Вони були присвячені тому, як члени Церкви можуть більш ефективно брати участь у Його роботі сьогодні, як краще

служити одне одному, допомагати зміцнювати сім’ї, ставати сильнішими духовно.

Духовна думка, яка відкрила збори з навчання, була присвячена покращенню взаємодії Товариства допомоги і Товариства молодих жінок у приходах. Ці два допоміжних товариства об’єднують жінок і молодих жінок різного віку. Всі вони улюблені дочки нашого Небесного Батька, і якщо вони знайдуть шляхи більш активної

взаємодії, то зможуть краще служити сестрам.

У справі служіння ближньому немає дрібниць, тому на навчанні говорилося про правильне ведення і аналіз статистичних даних, пов’язаних з відвідуванням зборів Товариства допомоги. Ці знання будуть сприяти виявленню потреб і проблем сестер, а в кінцевому підсумку, допомагатимуть ефективніше піклуватися про них.

Особливу увагу на навчанні було приділено грамотному плануванню додаткових зборів Товариства допомоги в приходах. Для цього необхідно прислухатися до рекомендацій єпископів і президентів філій, а також краще використовувати вже існуючі інструкції та довідники, прагнути того, щоб метою подібних заходів було зміцнення віри сестер, їхньої праведності, допомоги сім'ям. Важливо пам'ятати, що при плануванні необхідно шукати скерування Духа, тільки тоді наші збори стануть гарною підмогою сестрам.

Із заключним словом виступив

президент Київського Українського колу Кирило Похилько. Він нагадав присутнім висловлювання Президента Езри Т. Бенсона про те, що “коли Сіону мають бути для притулку від бурі і від гніву, коли його буде пролито незмішаним на всю землю. Коли слугують для святих захистом від ворогів—видимих і невидимих. Захист—це скерування, яке надається через канали священства, щоб зміцнювати свідчення і сприяти сімейній єдності та індивідуальній праведності” (Учення Президентів Церкви: Езра Тефт Бенсон, розділ 23, с. 312). Наш захист—у нашій єдності,

нашому служінні, в тому, щоб прислухатися до рекомендацій провідників священства, президентів Товариства допомоги. Члени Церкви повинні пам'ятати, що всі допоміжні товариства рівні між собою, і вони співпрацюють через спільні ради. Об'єднуючись у служінні, ми орієнтуємося на Світло Христове, керуємося Святим Духом і служимо за принципом “нехай ліва рука твоя не знає, що робить права”.

Після завершення навчання багато сестер зазначили необхідність проведення подібних заходів для прискорення роботи Господа в наші дні. ■

Під час навчання.

Молодіжна конференція в Карпатах

Анастасія Напрасникова

Українська Львівська місія, Львівська філія

Учасники конференції.

У грудні 2014 року в Українській Львівській місії пройшла прекрасна конференція для молоді віком 18–30 років. Були запрошені члени Церкви і їх друзі.

Цей духовний захід відбувся у мальовничому куточку Карпатських гір, селищі Славському. Його учасникам він запам'ятається захоплюючою програмою, яка складалася з ігор-знайомств і різноманітних тематичних семінарів. Був час для спілкування і танців, що дуже важливо, оскільки це сприяє знаходженню нових друзів і розширенню кола спілкування.

Залишив велике враження семінар з програми благополуччя, підготовлений Олексієм

Гакаленко (Київ). Його знання, досвід і поради, якими він поділився, необхідні кожному в нашому повсякденному житті. Прекрасний семінар з сімейної історії від Слави Воробйова (Київ) проходив в ігровій формі, однак від цього він не став менш пізнавальним. Виявляється, сімейна історія—це не лише важлива, а й дуже захоплююча справа. Корисними були поради від наших місіонерів і координаторів інституту релігії та семінари старійшини і сестри Хавкінс. Їхні духовні історії і свідчення торкнулися багатьох сердець. У вільний від запланованих занять час усі бажаючі змогли здійснити похід в гори. Під час цієї прогулянки всі

відчували радість і єдність від щирого спілкування. Одна з найяскравіших подій усього заходу—збори свідчень. Під час конференції, як свідчили учасники, вони відчували сильний Дух, Який надихає ставати кращими, вдосконалюватися духовно.

Ми зміцнили свої свідчення і дуже здружилися. Ми вдячні Господу, нашим провідникам та організаторам—президентству студради: Насті Банцовій, Едуарду Лопуляку та Ользі Рушак, які доклали так багато зусиль для організації та успішного проведення цього заходу. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Єдність

Кирило Похилько

Президент Київського Українського колу

“Єдність, якої ми прагнемо, не обов'язково полягає в тому, що ми робимо одну і ту саму річ в один і той же час, але в тому, що кожен з нас завжди прислухається до підказок того самого Святого Духа і виконує їх” (Президент Дітер Ф. Ухтдорф, “Діяти, спираючись на істини євангелії Ісуса Христа”. Всесвітні збори навчання провідництва, лютий 2012 р.).

Починаючи з 1998 року, коли було оголошено про будівництво храму в Києві і до дня

його освячення в 2010 році, члени Церкви у Східній Європі докладали великі зусилля, аби було зведено храм, щоб будівництво завершилося вчасно і щоб ніщо не заважало його відкриттю. На превелику радість усіх членів Церкви в Україні, Росії, Білорусі та інших країн нашого храмового округу храм було освячено в серпні 2010 року, і в ньому почалася активна робота і служіння членів Церкви.

Люди з різних міст України та Росії поринули в храм для спільного служіння своїм близьким, вони записувалися в поїздки задалегідь, чекали своєї черги, приїжджали часто, служили багато, привозили імена своїх дорогих близьких людей, які пішли за інший бік завіси.

Поки члени Церкви чекали своєї черги поїхати до храму, вони багато часу проводили в архівах, зустрічалися з родичами, займалися сімейною історією, багато індексували разом і отримували від цього служіння особливі благословення, які Господь щедро виливав.

Чи просувалася робота Господа завдяки таким чудовим зусиллям, які докладали члени Церкви в різних країнах нашого округу? Вона не просто просувалася вперед, ця робота неймовірно прискорилася, оскільки члени Церкви були єдині у своєму прагненні служити разом в любові тим, хто не міг допомогти собі сам, знаходячись по інший бік завіси. Сотні, тисячі й десятки тисяч імен були привезені членами Церкви в храм, де спасительну роботу було виконано для їхніх дорогих родичів.

Я вірю, що Господь був задоволений тим, як змінювалися люди під час свого служіння, як вони зміцнювалися, об'єднувалися в Божій роботі і стали ближче до Спасителя.

Але існує сила, яка протистоїть Божій роботі в усі часи. Бригам Янг навчав: “Ми побудували храм в Кертленді і в Наву; чи не здіймався дзвін пекельної дзвіниці, коли ми будували їх? Здіймався, кожного тижня і кожного дня” (*Teachings of the Presidents of the Church: Brigham Young*,

Chapter 41: Temple ordinances). Чи могла ця сила дозволити, щоб робота Божа продовжувалася такими ж темпами, як вона проводилася з 2010 по 2013 роки? Схоже на те, що ні. І були докладені зусилля, щоб у буквальному сенсі роз'єднати членів Церкви, щоб не було більше єдності між ними, щоб вони дорікали одне одному, критикували одне одного, ображали одне одного. Схоже на те, що багатьох з нас було впіймано на цей “гачок”, і тепер не видно миру, спокою і єдності, і наші політичні думки й бажання довести свою правоту взяли верх.

Сила, яка протистоїть Богу, може взяти гору через нашу податливість у слідуванні за тим, що не від Бога, що роз'єднує і ослабляє. Якщо ми не будемо молитися і поститися про благополуччя і єдність Церкви у Східній Європі, протистояння може зростати, а благословень, які ще не так давно були для всіх доступні, буде все менше й менше в нашому житті. Зараз питання стоїть не у тому, “хто правий”, а “що правильно”. Правильним буде зробити все, що в наших силах, щоб повернути єдність в життя членів Церкви, в наші приходи, незалежно від їхніх політичних переконань, і повернутися до виконання тієї самої роботи, яка так сильно сполошила темну силу—всього того, що ми робили, коли храм тільки відкрився, оскільки саме в цій роботі наша сила й безпека.

“Визначаючи ту єдність, без якої Сіон не може процвітати, ми повинні спитати у себе, чи вже здолали “нелади, суперечки, заздрощі й розбрат” (див. УЗ 101:6). Чи ми особисто і як народ в цілому є вільними від розбрату й суперечок і чи ми об'єднані тією [єдністю], якої вимагає закон целестіального царства?” (УЗ 105:4). Прощати одне одного—це також життєво важливо для цієї єдності. Ісус сказав: “Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей” (УЗ 64:10) (Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, листопад 2008). ■

Моє улюблене покликання

Катерина Сердюк

Київський Український кіл, Печерський приход

Коли я стала членом Церкви, мені відразу ж дали покликання—учитель Початкового товариства. Я була спантеличена. На той час моїй дочці було три роки, і саме дітей такого віку я мала навчати. Я вважала, що це дуже важка справа, оскільки євангелія здавалася мені такою складною, глибокою, всебічною. Як можуть діти її зрозуміти?

Саме це покликання і допомогло мені зрозуміти, наскільки євангелія проста, адже вона доступна навіть дітям. А ще мене здивувало те, наскільки природно вона сприймається дітьми. Приходячи у цей світ, ми не пам'ятаємо, як жили з нашим Небесним Батьком, але коли ми чуємо про євангелію, наші серця сприймають її як щось знайоме, особливо у дитячому віці.

Моє покликання у Початковому товаристві допомогло мені у вивченні доктрини Церкви. Я захоплююся чудово упорядкованими посібниками для вчителів, чудовими програмами Початкового товариства, які допомагають рости духовно, пізнавати таємниці Бога і не лише навчати дітей, але й навчатися у них. А які красиві пісні співають діти Початкового товариства! В них викладена

уся євангелія, в них викладене все вчення Церкви.

Гордон Б. Хінклі якось сказав, що якщо ви навчитеся утримувати увагу дітей, ви зможете утримувати увагу будь-якої аудиторії. І це правда. А разом з цим ви навчитеся бути терплячими, добрими, чуйними, щирими і безпосередніми.

“Дивіться на своїх маленьких”, — закликав Господь нефійців (3 Нефій 17:23). Він досі звертається до нас з цим закликом. Мабуть тому, що хоче, щоб ми бачили ангелів у своєму житті.

Це велике благословення для нас, членів Церкви, мати у Церкві покликання. Господь через провідників священства дає нам доручення бути відповідальними за певну ділянку Його роботи. І наше завдання—виконувати її якнайкращим способом. Важливі усі покликання, тому що завдяки їм виконуються багато завдань, що стоять перед Церквою. З допомогою наших покликань, ми швидше зростаємо духовно, розвиваємося, здобуваємо досвід, навички, які не змогли б отримати жодним іншим способом. Озирніться на хвилинку в часі і згадайте усі свої покликання. Впевнена, вас здивує здобутий вами вагомий духовний багаж. ■

Я К Я ДІЗНАВСЯ

Історія мого навернення

Володимир Пархоменко

Київський Український кіл, Борщагівський приход

Коли мені було 12 років, я подивився фільм про Ісуса Христа. Це зацікавило мене, і я вирішив самостійно з'ясувати, чи дійсно існує Бог. Моя бабуся сказала, що я можу це зробити через молитву. Я став молитися і відчув більшу любов Бога. Відтоді у мене не було сумніву, що Він існує, але мені захотілося більше про Нього дізнатися.

Минуло 2 роки. Якось, живучи у бабусі в селі і допомагаючи їй по господарству, я дізнався від батька, що мама приєдналася до якоїсь церкви. Коли я повернувся додому, мама розповіла, що це Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Мені було цікаво дізнатися більше, і мама запропонувала познайомити мене з місіонерами. Вони відповіли на багато моїх запитань, поділилися своїми надихаючими свідченнями, які торкнулися мого серця. В березні того ж року я вперше прийшов у

Володимир Пархоменко

приход і 17 серпня 1997 року я став членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Я вдячний Небесному Батькові за те, що Він підготував такий шлях духовного вдосконалення для моєї сім'ї і для мене. Я відчуваю любов Небесного Батька і Його Сина Ісуса Христа, Його турботу про нас, Його допомогу, особливо, коли нам важко. Я завжди звертаюся до Нього в молитві, коли мене щось непокоїть, і Він втішає мене через Святого Духа. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Місія—найкращий час мого життя

Антон Михайловський

Українська Київська місія, Харківська Центральна філія

Часто, коли заходить розмова про місію, мене запитують, а що ж було найважчим у цей період? Ось що сказав Господь трьом нефійцям, які побажали залишитися на землі і побачити роботу Бога: “І ще, ви не знатимете болю, поки житимете в плоті, і ні суму, крім суму за гріхи світу ...” (3 Нефій 28:9). А ось приклад того, як почувався пророк Алма після його вигнання з міста Аммонійга: “... [він був] пригнічений тугою, долаючи багато лиха і мук душі, через злочестивість людей ...” (Алма 8:14). На мою думку, подібні душевні переживання, сум через гріхи світу і нечестивість людей, є найважчими для місіонера. Таке

зі мною ставалося лише двічі за весь час служіння, але саме в ці моменти я глибоко відчув і, можливо, хоча б частково зрозумів, що пережив Ісус Христос, коли Його не просто не слухали, а відкидали і проклинали.

Ми знаємо, у фізичних страждань є межа, це смерть, а ось духовні страждання можуть бути нескінченними. Тому потрібна була нескінченна жертва Ісуса Христа. Я розумію, що Він здійснив Спокуту для всіх людей, в тому числі й для мене. Мені важко уявити, як це здійснюється, але служіння на місії дало мені можливість хоча б трохи привідкрити двері і зазирнути в цей світ досконалої

Божої любові до всіх Його дітей. Перебуваючи на місії, я почав більше любити людей, навіть тих, кого ти бачиш перший і, можливо, останній раз у своєму земному житті. Саме ця любов або, можна сказати, милосердя, радує душу, особливо, коли люди приймають послання про Відновлення. І як же важко буває на душі, коли люди свідомо йдуть проти цього, не розуміючи і не усвідомлюючи, що роблять.

“І ось, якщо ми не отримемо нічого за нашу роботу в церкві, яка нам користь працювати в церкві, крім того, щоб проголошувати істину, щоб ми могли втішатися радістю

Антон Михайловський

наших братів?” (Алма 30:34). Я можу з впевненістю сказати, що був дуже радий кожному дню своєї місії. Коли ми звіщаємо істину, з нами перебуває особливий Дух і особлива сила. Якось чоловік підійшов до нас з напарником на вулиці і попросив Книгу Мормона. Після цього він дзвонив нам

і кілька разів запитував, що це за сила, якою володіємо ми і звідки вона в нас. Дехто з людей, яких ми зустрічали, неодноразово говорили, що помічають особливе світло в наших очах. Я свідчу, що кожен, якщо захоче, може мати це світло. Воно йде від Джерела всього світла і життя й наповнює наші

тіла до тих пір, поки ми не станемо подібними Йому.

Я служив в Українській Київській місії в 2011–2013 рр. Я свідчу, що, перебуваючи на місії, я дійсно отримував величезну радість, маючи можливість проголошувати істину. Місія—це найкращі два роки мого життя. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Священні Писання—наш жезл

Єва М.

Українська Львівська місія, Львівська філія

Я пам'ятаю один особливий сімейний вечір нашої сім'ї. Ми говорили про сон Легія з Книги Мормона (див. 1 Нефій 8). Мій тато стояв у кінці кімнати, тримаючи в руках тарілку зі смачним печивом,

а ми з братами повинні були прийти до нього, тримаючись за дерев'яну палицю, яка була у мами. Просуваючись вперед і тримаючись за цей символічний жезл, ми читали вірші зі Священних Писань. Можливо,

тоді я не все розуміла, але точно знала, що в кінці цього шляху я отримаю те, чого мені дуже хочеться і що мені подобається.

Відтоді пройшло багато років, але ця історія залишається моєю улюбленою. З часом мені здається, що я все краще і краще розумію її зміст. Тому я знаю: щоб отримати всі благословення, які Небесний Батько приготував для Своїх дітей, нам необхідно вивчати Слово Боже.

Я люблю читати Священні Писання і намагаюся робити це кожного дня. Я вдячна за приклад Легія і Нефія, які, не вагаючись, цілеспрямовано йшли до дерева життя. Я також вдячна своїм батькам, які навчили мене розуміти і застосовувати в житті цей приклад. ■

Єва М.

